

Május 16. - Nepomuki Szent János püspök, vértanú

A gyónási titok megőrzése miatt kellett kínhalált halnia.

1340 körül született a pilseni járás Nepomuk településén. Mindjárt születése után életveszélyes betegségben szenvedett, ezért szülei a zöldhegyi cisztercita kolostor templomába vitték és az ottani híres, csodatévő Mária- kép előtt megfogadták, ha gyermekük meggyógyul, Isten szolgálatára szentelik. Isten szívesen fogadta az áldozatot, és néhány nap múlva visszaadta a gyermek egészségét. Szülei ettől fogva kettős gonddal figyelték János testi, lelki egészségére.

Mivel papi pályára szánták, magasabb tanulmányai elvégzésére a prágai egyetemre küldték. Gyorsan tanult. A szükséges teológiai és bölcséleti tárgyak elsajátítása után a prágai egyházmegye papnövendéke lett. János prágai püspök nagy örömmel fogadta és harminc nap teljes visszavonultság után áldozópappá szentelte. A lelkes ifjú a Boldog Szűz tiszteletére épült Teyn-templomban kezdte meg apostoli működését. Mint hitszónok, hamar a cseh főváros legkeresettebb papjainak egyike lett. Ami a szívében volt, abból sohasem csinált titkot. A hatalmasok bűneit éppúgy ostromozta, mint az alacsonyrendűek botlásait. A prágaiak ezerszámra özönlöttek hozzá, vették körül szószerűket és beszédeinek végeztével gyóntatószékét is, hogy a hallottak nyomán gyökeresen jobbitsák meg életüket. János püspök székesegyháza kanonokjai közé fogadta a lelkes áldozópapot.

Híre a királyi palotába is eljutott. IV. Vencel király, Károly császár méltatlan fia, aki fiatal kora ellenére ledérségével megbotránkoztatta a prágaiakat, szintén érdeklődni kezdett iránta. 1379. nagybőjtjére Jánost kérte meg a királyi kápolnában szokásos böjti beszédek elmondására. János vállalta a feladatot, és azt olyan fényesen oldotta meg, hogy a fásult uralkodó is épült rajta. Még inkább felesége, Johanna királyné, akire egyenesen kinyilatkoztatásként hatottak szavai. A fiatalasszony ugyanis kilátástalannak érezte életét kicsapongó és durva férje oldalán. A vallás vigasztalásába menekült, Jánost választotta gyóntató papjának. János vigasztaló és erősítő szavával állt a királyné mellett és fokozatosan a keresztény türelem és erősség hőségévé nevelte. A romlott lelkű király azonban a királyné türelmében nem a keresztényi szeretetet látta, hanem a bűn palástolását gondolta. Azt hitte, hogy a szent életű királyné megcsalja őt. Igyekezett erre bizonyítékot találni, így magához hívatta Jánost és eleinte ígéretekkel, majd fenyegetésekkel próbálta a gyónási titok megszegésére készíteni. Nepomuki János kereken a király szemébe mondta, hogy nem hajlandó a gyónási pecsétet senki kedvéért megtörni. A zsarnok uralkodó feldühödött és tömlöcbe vetette Jánost, saját jelenlétében kínpadra vonatta és égő fáklyákkal égettette testét. János azonban néma

maradt. Csak Mária és Jézus nevét sóhajtotta kínjai közepette. Mikor már több napja szenvedett, a királyné közbenjárására kegyelmet kapott és visszakapta szabadságát. Tudta azonban, hogy mindez nem tart sokáig.

Utoljára 1383 húsvétján lépett a szószékre. „Egy kevéssé és már nem láttok engem!” (János 16,16)- ebből az igéből indította prédikációját, megjövendölve saját halálát és a Csehországra bekövetkező megpróbáltatásokat is. Utána elzarándokolt a bunzlai híres búcsújáró helyre is. Amikor onnan visszatért, a király elfogatta, és mivel továbbra sem árulta el a királyné gyónásának titkát, a híres Károly- hídról a Moldva folyóba dobatta 1383. május 16-án sötétedés után. Isten azonban megdicsőítette hős vértanúját. Amint János élettelen teste fölbukkant a habokból, ragyogó fény vette körül. A szokatlan fény láttára az emberek a folyó partjára tolultak. A paptársak János testét saját vállukon a Szentkereszt- templomba vitték, később a székesegyházban temették el. 1719-ben felnyitották a sírt és János nyelvét ép állapotban találták.

A gyónási titok vértanúját a nép azonnal szentként kezdte tisztelni, azonban szentté avatására csak 1729-ben került sor.

Nepomuki Szent János a legnépszerűbb és legtiszteltebb szentek közé tartozik. Tisztelete nálunk is elterjedt, szobraival hidakon, patakoknál, kutaknál és útszélen találkozhatunk.

† Kegyes és irgalmas Úr Isten! ki hű szolgálódnak, Szent Jánosnak a szent gyónásbani rendíthetetlen titoktartása miatt anyaszentegyházadat új vértanúi koszorúval méltóztattad ékesíteni, engedd, kérünk, hogy az ő példája és esedezése tekintetéből mi is gondosan fékezzük nyelvünket, és így egykor ama boldogok közé eljuthassunk, kik nyelvökkel nem vétkeztek. A mi Urunk, Jézus Krisztus által. Ámen.

Május 17. - Bayloni Szent Paszkál hitvalló

Szent Paszkál az Oltáriszentség tiszteletének nagy terjesztője.

1540. május 17-én született az aragóniai királyság Torre Hermosa nevű helyiségében. Mivel pünkösd másnapján látta meg a napvilágot, szülei pünkösd spanyol nevéből (Pascua de Pentecoste) a Paszkál nevet adták neki. Rendkívüli szegénységben élő szülei nem iskoláztatták, de bőven juttattak neki az Úr félelméből, az imádság és a magány kedveléséből és az önmegtágadásból. Korán hozzászoktatták az Oltáriszentség imádatához. Még kisgyermek volt, mikor édesanyja odaállította az oltárszekrény elé és elmagyarázta neki, mi rejtőzik az aranyos ajtó mögött. Ezt a szemléletes tanítást sohasem felejtette el. Tisztelője és rajongója lett az Eucharisztíának, ha néhány szabad perce volt, szaladt a templomba azt imádságba merülve tisztelni.

A megélhetés gondja hamar kétkezi munkára készítette. Szülei halála után egy jámbor gazdához juhászbojtárnak szegődött. Gazdája megengedte, hogy minden reggel misehallgatással kezdje napját. Napközben is szívesen időzött az égben gondolataival. Társai többször találták a mezőn térdelve, imádkozva. Ilyenkor saját szavai szerint abban gyönyörködött, ahogy a szent angyalok az Oltáriszentséget imádják. Egy nap, legeltetés közben a faluból az Úrfölmutatás harangját hallotta. Térdre ereszkedett és imádságba merült. Íme, egy angyal jelent meg neki, kezében a Szent Ostyával, amit felé tartott imádásra. Nem tudott betelni az Isten teremtette természet szépségével. Társait és az úton járó írástudókat kérte, tanítsák meg egy-egy betű írására és olvasására. Rövidesen ő lett mestere társainak.

Húsz éves korára az egész környék Szent Juhásznak nevezte, gazdája fiává és örökösévé akarta fogadni. Alázatossága és szerénysége ezt nem engedte, nem akarta, hogy a földi dolgok a legkisebb mértékben is akadályozzák az örökkévaló javak keresésében. Egy Monfort nevű városka ferences kolostorába távozott, ahol az atyák javaslatára újra juhásznak szegődött. Itt ugyanazt az életrendet követte, mint Torre Hemosában. A Szent Juhász név ide is követte, csakhamar a környék jámbor népe figyelmének középpontjába került. Az emberek érdeklődni kezdtek iránta, ami alázatosságát zavarta, így felvételt kérte a ferences kolostor szerzetesei közé. Tudására, szent életére való tekintettel mindjárt a papjelöltek közé akarták sorolni. Paszkál azonban alázatosságából ezt elhárította és egész életén át megmaradt laikus testvérnek. Szerzetesi életét mintaszerűen élte, nem volt olyan alantas munka, amit ne örömmel végzett volna. Egész életén át viselte az a csuhát, amelyet a bevonuláskor kapott, addig foltozgatta, míg magától meg nem állt. Cellájában nem volt más, mint egy feszület, egy Mária kép és egy tőke, amely vánkosa és széke is volt egyben, egy gyékény és szőr takaróval takarózott. Étele az a néhány morzsa volt, ami az alamizsna zsák alján maradt.

Életének fő jellegzetessége az Oltáriszentség imádata maradt, minden szabad percét a tabernákulum előtt töltötte.

Paszkál annyira szerette Üdvözítőjét, hogy vérét is adta volna érte. Amikor az előljárói Rómába küldték iratok átvételére, remélte, hogy elnyerheti a vértanúság koronáját. Gyalogszerrel, szerzetesi öltönyben tette meg az utat. A hugenották többször közáport zúdítottak rá, súlyosan meg is sebesítették, kétszer kémkedés gyanúja miatt börtönbe vetették. Isten csodálatos módon mindig megoltalmazta a komolyabb életveszélytől. Élete utolsó éveit az Oltáriszentség imádásának szentelte. Éjszakáit a tabernákulum előtt virrasztva töltötte. Tollat ragadott és könyveket írt Az Oltáriszentség tisztelete és méltósága, Jézus Krisztus életének főbb titkai, a Szent Szűz életének főbb titkai címen. A kemény önsanyargatás és sok éjszakázás fölemésztette erejét, 1592. május 17-én, a születésnapján szólította őt el az Úr. A hagyomány szerint az érte mondott szentmise alatt a szent test és vér fölmutatásakor kinyitotta szemét, hogy még egyszer lássa Üdvözítőjét az Oltáriszentségben. Mivel sírjánál számos csoda történt, V. Pál pápa 1618-ban boldoggá, VIII. Sándor pápa 1680-ban szentté avatta. XIII. Leó 1897. november 8-án az össze Eucharisztikus Egyesületek védőszentjének nyilvánította Szent Paszkált.

† Úr Isten, ki hű szolgálodat, Szent Paszkált, a gazdagság veszélyei, s a szegénység hasznai megismerésére segítetted, add, kérünk esedezéseiért, hogy soha se törekedjünk egyedül a mulandó javak birtokára, hanem mindenek fölött az örökkévaló javakat igyekezzünk számunkra biztosítani, Szent Fiad, Urunk Jézus Krisztus által. Ámen.

Május 18. - Szent Venáncius vértanú

A keresztényeket kegyetlenül üldöző Decius császár uralkodása alatt Kamerínó városban, Olaszországban élt az előkelő származású Venánc, aki igen jámbor, keresztény ifjú volt. A Krisztus után 250. évben kiütött üldözés alkalmával tántoríthatatlanul hű maradt hitéhez, minden félelem nélkül eljárt a titkos, föld alatti rejtekben tartott istentiszteletre. A pogány kémek meglesték, követték és Antiokus kamerínói császári helytartó elé vitték.

A helytartó Venánc fiatal korára (15 éves volt) tekintettel előbb ígéretekkel próbálta hitének megtagadására bírni, majd fenyegetésekkel, de Venánc válasza ez volt: “Én csak az egy igaz Istent imádom, a ti képzelt isteneiteket pedig utálok.” Antiokus vasra verette, börtönbe záratta. Az ifjú örömmel hordta a bilincseket Jézusért, erőért és állhatatosságért esedezett Istenhez a rá váró kínok eltűrésére, mire Isten angyala jelent meg neki a börtönben, vigasztalta és lelkesítette a másnapi küzdelemre.

Másnap a helytartó maga elé vitette, de hitében megingatni nem tudta, ezért lábánál fölakasztatta, körülötte csepűt gyújtatott és fojtó füsttel kínoztatta. Venánc ekkor is hangosan magasztalta Jézus Krisztust, mire a helytartó éktelen haragra gerjedt. Venánc fogait egyenként kiszagattatta, állkapcsát összetörette és egész testét összemarcangoltatta. A börtönben a hős hitbajnok sebei mind meggyógyultak. Másnap reggel a börtönőr jelentette a helytartónak a hihetetlen gyógyulást, aki Venáncot maga elé rendelte, hogy erről saját szemével győződjön meg. Kérdésére, “Miféle bűvszer által gyógyult meg?”, Venánc ezt válaszolta. “A mindenható Isten csodatévő ereje segített rajtam, kinél te többre becsülöd a fából, ércből gyártott bálványaidat.” A felbőszült Antiokus kiéheztetett oroszlánok közé vetette Venáncot, de az oroszlánok szelíden lapultak lábaihoz. E szembeszökő csoda láttára a pogány szolgák egy része kereszténynek vallotta magát, és elnyerte a vértanúi koszorút. Venáncot levetették a város magas falairól, de kkor sem sérült meg, majd Antiokus lefejeztette. Ekkor iszonyú földindulás és borzasztó zivatar támadt, s roppant károkat okozott a városban, a helytartó pedig néhány nap múlva szörnyethalt.

Venánc testét a kamerínói keresztények titkon eltemették, később sírja fölé templomot építettek. Venánc tisztelete egész Olaszországban, sőt más nemzetek közt is elterjedt, emlékére számos templom és kápolna épült.

Ifjú római lovagként zászlóval és vérttel szokták ábrázolni.

† Kegyes és irgalmas Úr Isten! Ki e napot szent Venánc vértanúd hős diadala emlékével dicsőítetted meg, hallgasd meg esedezésünket, s adj ifjainknak oly szilárd és

tántoríthatatlan jellemet szent hitők megvallásában és tiszteletében, minőt Szent Venánc vértanúban csodálunk, hogy kik téged gyermeki kegyelettel imádunk és tisztelünk, egykor szent Venánc dicsőségében is részesíttessünk mennyekben Szent Fiad, Urunk Jézus Krisztus által. Ámen.

Május 19. - Celesztin Szent Péter pápa

Szent V. Szelestyén pápa tudta és akarata nélkül emeltetett Isten bölcs intézkedéséből a pápai trónra, hogy a méltóságok legfőbb fokán alázatossága az egész keresztény világ előtt tündököljék abban a korban, amelyben a nagyravágyás, és az emberi kevélység Isten országának sok bajt okozott, de Szent Szelestyént megvédte azon veszélyektől, melyekkel a kultisztelet és méltóság össze van kötve.

Moroni Péter néven született Apulia Isernia városban jámbor szülőktől. Apját korán elvesztette, édesanyja megfeszített erővel nevelte a 12 éves Pétert. Kitűnő szellemi képességeinek köszönhetően rendkívüli előmenetelre tett szert a tudományokban, de az erkölcsi tökéletesedésben is.

20 éves korában a magánélet utáni vágy miatt egy rengetegbe vonult, ahol egy barlangban 3 évig komoly elmélkedéssel és a legszigorúbb vezekléssel dolgozott önmaga tökéletesítésén. Szent életének híre azonban elterjedt, több látogató zavarta meg magányát, akik akarata ellenére az egyházi rend szentségének föl vételére kényszerítették. Rómából visszatérve újabb 5 évet töltött remetei magányban. 1251-be két üdvsóvár tanítvány csatlakozott hozzá, ám a kis barlang szűknek bizonyult. Átköltöztek a Magella- hegyre, ahol remetelakokat építettek maguknak, amit gallyakkal kerítettek be.

Istenes életet élvén több, Istennek szolgálni óhajtó férfi szeretett volna közéjük csatlakozni. Szent Szelestyén önmagát alkalmatlannak tartva a lelki vezetői feladatra elutasította őket, ám a kitartóbbakat mégis befogadta kis testületébe. Atyailag gondoskodott testi és lelki jólétükről, inkább példájával, mint szavaival vezérelve őket a keresztény tökéletességre. Az éj nagy részét imádsággal és elmélkedéssel töltötte, napközben több órát kétkezi munkára és írásra fordított. Az önmegtágadást minden nemében gyakorolta, csak vasárnap evett rendszeren, húst sohasem evett, négy napot böjtölt kenyéren és vizen. Mivel több látogatója érkezett, ezért kolostort épített, amelyben Szent Benedek szabályait eredeti szigorúságban tartotta, és amelyet X. Gergely pápa 1274-ben szentesített.

1292-ben IV. Miklós pápa halálakor a bíborosok nem tudtak megegyezni a pápa kilétéről. Perosában összegyűlve Moroni Pétert választották Szent Péter utódjának szent élete miatt. Péter e tisztet nem vállalta, megszökött, de utolérve Akvilába vitték, 1294. augusztus 29-én püspökké szentelték és V. Szelestyén néven pápává koronázták. Az általa alapított rendet Celestinusoknak nevezték el. Nemsokára a nápolyi király kívánatára Nápolyba ment, hogy némely visszaéléseket megszüntessen, és a legüdvösebb rendeleteket adja ki az anyaszentegyház ügyeiben. Egyenességével és igazságszeretetével az egyházi hivatalok betöltésében sok nagyravágyó ember nem tudott megbarátkozni, zúgolódni kezdtek, a szent pápát kormányzati balfogásokkal vádolták. Szelestyén pápa a nyilvánosság előtt visszavonult, a szerzetesi életének

rendjét és szabályait megtartva akart a karácsonyi ünnepekre készülni. Három bíborosára bízta az egyház ügyeinek intézését erre az időre. Ádáz ellenségei ezt használták ki az ellene való fondorlatoskodásra. Erről értesülve összehívta bíborosait, püspökeit, a királyt és az országnagyokat, ünnepélyesen lemondott a ráerőszakolt pápai méltóságról. Miután 4 hónapig kormányozta Isten egyházát, visszatért a moroni klostromba. Később a ferentinói vár egyik szobácskájában készült előre megjövendölt halálára, amely 1296. május 19-én következett be. (Egyes írások szerint utóda, VIII. Bonifác skizmától félve elfogatta és ferentinói várba vezettette.) Ferentinóban temették el, később teste Akvilába került a celestinusok templomába, ma is ott található. V. Kelemen pápa a sírjánál történt számos csoda miatt 1313-ban a szentek közé iktatta.

„Csak egy cellát kívántam magamnak ezen a világon, és egy cellát adtak nekem.” E keserűség nélkül kimondott szavakkal hajolt meg kemény sorsa előtt az ősz Pietro da Morrone, miután leköszönt mint V. Celesztin pápa. A cellát utóda, VIII. Bonifác készítette számára, amikor Ferentinó várában haláláig fogva tartotta.

† Úr Isten! Ki Szelestyént a pápai méltóságra emelvén, megtanítottad az alázatosságot annak fönségénél többre becsülni, hogy példája nyomán a földieket megvetvén, szerencsésen eljussunk az alázatosoknak általad ígért jutalmakra, a mi Urunk, Szent Fiad Jézus Krisztus kegyelmével, ki veled és a Szentlélekkel egyetemben egy Isten él és uralkodik mindörökké. Ámen.

Május 20. - Sziénai Szent Bernardin egyházdoktor

1408-ban Ferreri Szent Vincének az evangélium hirdetése közben látomása volt. A hallgatóságában van egy fiatal, ferences rendi szerzetes, aki sokkal nagyobb és dicsőbb szónok lesz nála. Akkor még csak az Úr tudta, hogy ő Sziénai Szent Bernardin.

Bernardin 1380. szeptember 8-án született Massa Carrara városában. Apja és anyja is előkelő, tekintélyes családból származott, ám őket 7 éves korában elvesztette. Nevelését apai nagynénjei vették át, Pia, Bartolomea és Diána. Szigorúan vallásosan vezették nevelését, lelkébe korán beletáplálták az Úr félelmét, a Boldogságos Szűz iránti gyöngéd szeretetet, így Bernardinnak a prédikáció hallgatás és ministrálás lett a legkedvesebb időtöltése. Az istentisztelet végeztével maga tartott társainak szónoklatokat, a szentmisén elhangzottak pontos ismétlésével.

11 éves korában magasabb iskolai tanulmányok miatt Sziénába ment. Tanítói csodálták kitartását, szorgalmát, szerénységét és angyali tisztaságát. A felebaráti szeretetben is jeleskedett, saját szájától vonta meg az ételt a szegények javára. Tanulmányai befejeztével a Miasszonyunkról elnevezett kórház betegápolóinak sorát gazdagította. Az 1400-as évi borzalmas pestis járvány is itt találta. Betegápoló társai mind sorra elhullottak mellőle, de ő töretlenül ápolta, vigasztalta és erősítette a betegeket. Ha állapotuk reménytelenné vált, előkészítette őket a nagy útra, gondoskodott temetésükről.

A járvány elvonulása után néhány hónapra magányba vonult. Miután tekintélyes vagyonát a szegények között fölosztotta, 1402. szeptember 8-án a Sziénai Szent Ferenc kolostor noviciusai közé lépett. 1403. szeptember 8-án ünnepélyes fogadalmat tett, egy évre rá áldozópappá szentelték. Következő évben előljárói megbízásából a Szent Onofrio remeteségben zárdát alapított. Itt kezdte meg szónoki működését, ami csakhamar ismertté és ünnepeltté tette egész Olaszországban. 10 esztendeig maradt itt, közben 1417-ben Fiesolében lett gvárdián (ferences szerzetesrendi házfőnök), 1419-ben Lombardiai apostoli körútra indult, hogy jelenlétével és prédikációival csillapítsa az avignoni pápaság és az egyházszakadás nyomában járó vallási, erkölcsi és társadalmi eldurvulást. Bernardin a falvakban és a városokban is felvette a harcot a romlottság ellen, mint második Szent Pál járta az olasz városokat, mondta róla II. Pius pápa. Ha a templomok befogadó képessége kevésnek bizonyult, a szabadban prédikált. Beszédeit erőteljesség, bátor szókimondás, népies zamat és sodró ékesszólás jellemezte. Minden szava mélységes meggyőződésből és átélésből fakadt, hatására férfiak és nők százával tértek meg.

A jóakarató emberek mellett rosszhiszemű ellenségei is voltak. Amikor Lombardiában hevesen kikelt Vercelli Manfréd ellen, aki a világ végének elközelgését hirdette, eretneknek bélyegezték őt, és először Zsigmond császárnál, majd V. Márton pápánál vádat emeltek ellene. A pápa egy időre megtiltotta Bernardinnak a prédikálást.

Bernardin egy nyilvános vita keretében fényesen igazolta magát, így visszakapta az igehirdetés jogát.

Nemcsak szónoknak, hanem szervezőnek és tanítónak is kiváló volt. 250 ferences kolostort alapított haláláig. A teológia mellett felismerte a profán tudományok jelentőségét is. Tanítói rátermettségének bizonyossága, hogy keze alól került ki Kapisztránói Szent János és Márkai Szent Jakab.

Legnagyobb odaadással Jézus szent neve kultuszának terjesztésén dolgozott. Ennek alapja volt, hogy fiataalként egy vak, ágyhoz kötött nőrokonának gondozását vállalta. Az asszony csodálatos hősiességgel és szent megadással viselte keresztjét. Beszélni nem tudott, egyetlen szót tudott kimondani: Jézus nevét. Ebben volt minden imádsága és ereje. Tőle tanulta Bernardin a szent név iránti mélységes áhítatot. Hogy állandóan hallgatóinak szeme elé állítsa, egy táblát vitetett maga előtt, melyen fényes körben rajzolva három betű volt olvasható: JHS (Jesus hominum Salvator = Jézus az emberek megváltója).

64 éves korában, 1444. május 20-án Nápolyban érte utol a halál. Kapisztránói Szent János fáradozására V. Miklós pápa már 1450. május 24-én a szentek sorába iktatta. 1862-ben indult meg a mozgalom az egyházdoktori cím adományozásáért.

† Úr Jézus! Ki Szent Bernardint szentséges neved iránti különleges szeretetre gerjesztetted, éleszd föl és ápold bennünk az ő esedezése és érdemeiért az irántadi szeretet érzelmét, ki az Atyával és Szentlélekkel egyetemben igaz Isten élsz és uralkodol mindörökké. Ámen.

Május 21. - Szent Godrik remete

Szent Godrik angol földön, a norfolki grófság Walpole nevű helyiségében született. Szüleinek szegénysége miatt korán kénytelen volt munkát keresni. Először apróságokkal kezdett házalni. Mivel szerény és becsületes volt, kevés haszonnal beérte, nem csapott be senkit, a vidék népe szívesen vásárolt tőle. Így vagyona és üzleti köre szépen gyarapodott. A városokba is bemenéskedett, később külön hajót is szerzett és Skóciában is voltak érdekeltségei.

Egy utazása kapcsán különös dolog történt vele. Az északnyugati angol partokkal átellenben fekvő Lindisfarne, másnéven Holy Island szigetet is felkereste. Ezen a szigeten régi időktől fogva virágzó hitélet folyt. A 12. század elején, amikor Godrik odavetődött, az emberek emlékezetében még élénken élt a püspökük, Szent Cuthbert csodás élete. Godrik álmélkodva hallgatta a nagy csodatevő kemény önmehtagadásáról szóló elbeszéléseket, meghatva szemlélte a Szent Aidan alapította kolostor szerzeteseinek áhítatát és szigorú vezeklését. Minél többet gondolkodott erről, annál inkább vonzódott hozzá. Térdre rogyott, Isten elé tárta lelkét és rajta is bevált, amit az Üdvözítő mond: „Hasonló a mennyek országa a kereskedő emberhez, ki szép gyöngyöt keres. Találván pedig egy drága gyöngyöt, elment és eladá minden vagyonát és megvevé azt.” (Máté 13,45)

Godrik megtalálta az igazgyöngyöt, és nem is késlekedett megszerezni. Hazament, elosztogatta minden vagyonát a szegényeknek, azután a rengetegbe vonult. Ott egy százados tölgy árnyékában gallyakból és sárból kunyhót épített, és minden percét és gondolatát Istennek szentelte. Gyökeret, vadgyümölcsöt és erdei mézet fogyasztott. Lassanként feléledt benne a vágy, hogy az Üdvözítő földi életével és szenvedésével megszentelt helyeket felkeresse. Megjárta Jeruzsálemet, Názáretet és azokat a helyeket, melyek Krisztus Urunk életében szerepet játszottak. A nyugat leghíresebb zarándokhelyeire is ellátogatott, Szent Jakab Apostol sírjánál Santiago di Compostellában is járt. Franciaországon és Lombardián keresztül az Rómába ment, hogy az apostolfejedelmek sírjánál lerója kegyeletét. Visszatérve Angliába Carlisle környékén húzta meg magát, ahol a Gondviselés egy Godwin nevű szent életű remetével hozta össze, aki valamikor a durhami kolostor szerzetese volt, és jártas volt a szentek tudományában. Godwin nagy szeretettel fogadta, bevezette a keresztény tökéletesség titkaiba, együtt dicsérték Istent imádságaikkal, zsoltárok és szent énekek zengésével. Két esztendő múlva Godwin meghalt, Godrik ismét elzarándokolt a Szentföldre, majd példaképének, Szent Cuthbert püspöknek durhami sírját kereste fel. Végül a finkley rengetegbe vonult, onnan haláláig már nem távozott. Szent életének hamarosan híre kelt a vidéken. Az emberek csodájára jártak és ellátták minden földi jóval. Ő ezekhez nem nyúlt, a szegényeknek osztotta szét, vagy a vándorok elé tette ki. Maga szerényen megelégedett azzal, amit az erdő nyújtott neki.

Az évek múlásával annyira hozzáidomult az erdő életéhez, hogy az erdei állatok is megszokva jelenlétét, társául szegődtek, több esetben üldözőik elől menedéket keresve nála. (Jellemző Godrik képeken történő ábrázolása az erdei állatok körében.) 33 esztendő telt el a vadonban, mialatt sohasem szűnt meg Istent dicsérni. 1170. május 21-én halt meg 90 éves korában. Testét a kunyhója mellé épített Szent János kápolnában helyezték örök nyugalomra.

Május 22. - Szent Rita özvegy

Roccaporenában született 1381-ben előkelő, vagyonos szülők gyermekeként. Szülei idősebbek voltak, Rita jövőjét biztosítva előkelő nemes emberhez akarták férjhez adni, ám Rita semmit nem óhajtott jobban, mint Jézus Krisztus szűz jegyesévé lenni, de meghatotta fejét a szülői akarat előtt.

Isten kegyelmével sikerült szilaj természetű, indulatos férjét annyira megszelídíteni és vallásos kereszténnyé alakítani, hogy akik korábban ismerték, a saját szemüknek is alig akartak hinni. Rita két fiúgyermeket szült és 18 évig boldog házasságban élt férjével.

Pontosan teljesítette vallásos kötelességeit, minden Mária ünnep előtti napon kenyéren és vizen böjtölt, a 40 napi böjtön túl még két 40 napos böjtöt is tartott. A fényűzést kerülte, magát sohasem cicomázta, egyszerű ruhákban járt. Férjét nemcsak szerette és becsülte, hanem mindenben kedvét kereste, tanácsát követte, alkalmazkodott hozzá.

18 évi házasság után meghalt a férje és rövidesen két fiát is elvesztette. A Casciai Szent Ágoston rendi remetenők közé kívánt felvétetni, azonban kétszer is elutasították. Harmadszorra csoda által bekerült a rendbe, ahol a szerzetesnők legtökéletesebb példánya lett páratlan szerénysége, alázatossága, engedelmessége, áhitata, munkássága és önmegtágadása által. Legkedvesebb foglalatossága az Üdvözítő szenvedése és halála fölötti elmélkedés, szobájában stációkat készített, melyeken éjfélről reggelig elmélkedett az események felett. Isten, esedezésére, több csodát is művelt.

Fájdalmas betegségét mennyei örömmel és sugárzó arccal tűrte. Halála előtt társnői jelenlétében átszellemülten részesült a szentségekben, majd 1457. május 22-én átszenderült az örökkévalóságba. Testét a kolostor templomában tisztelik, amely test jelenleg is ép állapotban van. 1628-ban VIII. Orbán pápa iktatta a boldogok sorába, 1900-ban avatták szentté.

A hagyomány szerint Szent Rita az egészen kilátástalannak tűnő esetekben is képes segíteni, ezért a lehetetlenségek szentjének tartják.

Szent Rita életét filmen is megörökítették casciai Szent Rita - Umbria gyöngye címmel 2004-ben. Rendező: Giorgio Capitani.

† Istenünk, Szent Rita érdemeiért és közbenjárására add, hogy úgy bocsássunk meg ellenségeinknek és úgy mélyedjünk el gyötrelmes szenvedéseidben, hogy a szelídeknek és szomorkodóknak ígért jutalom elnyerésére méltók legyünk!